

fældet over ham! Kains Fredløshed, Ensomhedens Ørkenliv, — det var det Helvede, hvortil han var hjemfalden! Men han havde jo ingenting at beklage sig over. Med fuldt Forsæt havde han solgt sin Sjæl til denne Verdens Guder. Den Pagt med Lykken, han havde levet paa, det var et Forbund med Djævlén, med Satan. Og denne havde jo redelig betalt ham efter Overenskomsten. Guld og Ære og Vellystens Glæder — alle denne Verdens Herligheder havde han strøet for hans Fod. Han behøvede jo endnu blot at række sig frem og gribe til!

Han sprang op med Hænderne om Hovedet. Nej, nej! Gud kunde ikke være saa ubarmhertig. Saa dybt havde han ikke forsyndet sig. Han erkendte at have fejlet, — og han var rede til at gøre Bod. Med koldt Overlæg havde han solgt sit Hjertes Fred og Tryghed, solgt sin Moders Kærlighed, sin Faders Velsignelse, sin Sjæls Hjemstavnret, ofret sit hele aandelige Fællesskab med Land og Folk og Slægt paa Forfængelighedens og Begærlighedens blodbestænkte Altre. Og ikke nok dermed! Han havde ved sin vilde Jagt efter et Blændværk kastet Skygge ogsaa over andres Liv, havde været sine Forældres Sorg, sine Søsken- des Bekymring, sine Venners og Velynderes Skuffelse og Skam. Ogsaa Jakobe havde han bedraget! — —

Han kunde ikke længer staa sin dødelig opskræmte Samvittigheds Tilskyndelser imod. Han sank ned paa Sengekanten og skjulte hulkende Ansigtet i sine Hænder:

„Gud! Aa, Gud! . . . Jo, jo! Jeg har fortjent det altsammen! Det altsammen! . . . Det alt alt sammen!“

*

*

*

Denne Aften og Nat brød han afgørende med sin Fortid. Hele Natten laa han søvnløs, og mens han i Tankerne gennemgik sit Liv, følte han sig bestandig mere brødefuld. Og Syndsbevidstheden avlede den Ydmyghed, han endnu om Formiddagen havde manglet. Og af denne fremgik tilsidst Bønnen.